

Мил. Голѣми работи чухъ за тебе Госпожо.

Паме. Ахъ, возлюбленная моя сестро . . .

Мил. Престани веке да мя призовавашъ съ едно име, кое-то не благоизволявамъ да ми дойде отъ уста твои. По добръ щѣхъ го приемала отъ Памела селянка, нежели отъ Памела невоздержаема. Счастіе-то съ правда слугиня тя бѣше направило, и не тя изведе на благородный степень, освѣнь по вече да обличи твое-то лицемѣріе.

Паме. Миледи, думи-те твои не происходятъ отъ благочинно едно правосудіе, но отъ ненависть-та, коя-то верху мене имашъ. По-неже не рачихъ да ся приклоня на твоя-та воля, ты за това ся закле да мя мразишь и да си го отжрнишь; а пакъ цѣлованіе-то, кое-то ми даде когда-то мое-то счастіе ся промѣни, не го направи освѣнь за хорскы-те очи, и зацо-то бѣ понудена отъ срамъ. Кры ненависть-та си до когда-то не ти бѣ возможно да я появишь; и сега за да насытишь твоя-та тая страсть, воспolzувашъ ся отъ мои-те несчастія, и негли согласна съ безумный твой племянникъ развратихте сердце-то мое.